

ntamo

Sinikka Tirkkonen

KAUNIS EHTO

KAUNIS EHTO

SINIKKA TIRKKONEN

Halla (Otava 1985)

Luvaton elämä (Otava 1987)

Miten peiliin kirjoitetaan (Otava 2003)

Unohdus (ntamo 2008)

© 2010 Sinikka Tirkkonen

ISBN 978-952-215-116-2

SARJAN ULKOASU

Marko von Konow

TAKAKANNEN VALOKUVA

Eveliina Immonen

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2010

ntamo

www.ntamo.net

Sinikka Tirkkonen

KAUNIS EHTO

RUNOJA

ntamo

I Siitä mistä olen tullut

Lehtoja ja maariankämmeköitä, unia, tervahautoja ja savotoita.
 Epätoivoa ja uskoa. Kuolleita ruumislaudoilla, ennenaikaisia.
 Viljapeltoja, päivänkakkaroita, niittyjä joilla rakastuneet uneksivat.
 Niin kuin Maria ja Jussi. Niin kuin Agatha ja Ville.

Niin kuin Otto ja Tilda.

Otsa kirkon penkkiin painettuna. Hartautta elämän edessä.
 Kunnioitusta kuoleman edessä. Arvokkuutta. Ylpeitä kätilöitä.
 Ja jonakin päivänä tuodaan sanaa, juhannuksen alla:
 Ukko Matti on kuollut.
 Kielot tuoksuvat lehdoissa.
 Ikuisuutta ja auringonnousua, anoppeja ja miniöitä.
 Kansannousua ja kapinaa.
 Ja isä sanoi minulle kerran, ettei hänen isällään ollut asetta,
 ei kapinan aikana eikä sen jälkeen, vaikka toisin puhuttiin.
 Metsän eläimiä hän pyydysti rihmoilla ja raudoilla.
 Lintuja jotka lensivät ikkunaan, kuolemaa ennustaen.
 Metsoja liian lähellä kartanoa.
 Lusikoita jotka menivät ristiin.

Taikoja, korven raivaamista, päivien kiertoa.
Iltamia, tappeluita, hanurinsoittoa.
Riijaamista, odotusta, ja haaveita.
Talleja, hevosia, tähtiotsaisia varsoja joista ollaan ylpeitä.
Kulkumiehiä, metsäläisiä, piileskelijöitä.
Louhenkoloja. Vaikenemistä.

Ja isä ajaa hevosella: Ukko Matin kirstu on kärrin lavalla.
Se heittelehtii vähän tien mutkissa.
Kielot vain tuoksuvat metsissä.
Miehet istuvat kyydissä vakavina.
Ei kuulu itku asiaan näillä miehillä tämäntapaisissa
toimituksissa.

Minä seuraan sitä salaa riihen takaa metsästä.
Minä käyn vielä samana päivänä viemässä lehmänsarven
riihen taakse koivun koloon.
Maaliskuussa hiidän koivun luokse,
lumi kimaltaa ja lupaa paljon.
Punaiset lettinauhat vilahtavat koivikossa.
Otan sarven koivun kolosta. Ja on saanut voimaa se sarvi.

Mustia raamattuja, salattuja venäjän kielen oppikirjoja.
Rippikoulupoikia, isoja ja aikuisia.
Agatha, jolla on isot voimakkaat kädet ja kasvot kuin luuhun hakatut.
Valjaita ja mattoja kuivumassa uunin reunalla.
Ympärillä köyhyys, jota ei köyhyydeksi käsitä.
Tytötkirjoja, jotka itkettävät.
Launtai-illan toivottuja levyjä.
Ulkona huhtikuun lätäköt, teerien kuherrus,
kaikki ympärillä sulaa ja soi.
Tuuli heiluttaa vettä matalikoissa, lumet painuvat.
Ja minun on vain pestävä tuvan lattiaa, viljalla vedellä,
niin kuin täällä päin sanotaan.
Punertavat koivut taipuvat tuulessa. Minä hengitän sitä.

Sydämessäni on lumen rauha.

Aamulla kaksi kurkea matkasi etelää kohti.

Aikaa ei ole, ellei se ole lopussa.

Kylän koirat haukkuvat.

Ajattelin sinua koko yön

ja aamuyöstä itäiselle taivaalle nousi himmeä tähti, salassa.

Sinikka Tirkkosen viides teos on vahvaa runoa mielen rakentumisesta ja murtumisesta, keskiössään pitkä proosamuotoinen sarja ”Tunnusmerkit”.

ISBN 978-952-215-116-2

